

A close-up photograph of a man's bare, hairy chest. He is wearing a light blue button-down shirt that is open. A woman's hand with pink nail polish is touching his chest. The lighting is dramatic, highlighting the texture of his skin and the fabric of the shirt.

R. L. MATHEWSON

JEHO HRA

ZE SÉRIE
ŽHAVÁ POKUŠENÍ

Žhavá pokušení: Jeho hra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

R. L. Mathewson
Žhavá pokušení: Jeho hra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**JEHO
HRA**

R. L. MATHEWSON

JEHO HRA

xyz

RODOKMEN BRADFORDOVÝCH

Děti Regan a Timothyho Bradfordových

1. Jared, oženil se s Megan, mají syna Jasona Bradforda (ženatý s Haley) a ten je otcem Colea, Elizabeth a Joshuy.
2. Sarah, zesnulá. Její syn Trevor se oženil se Zoe a je otcem Jonathana, Sebastianu, Mathewa a Jessiky.
3. Ethan, oženil se s Mary. Jejich děti: Duncan (oženil se s Necie), Danny (oženil se s Jodi), Lucifer (oženil se s Rebeccou), Kenzie, Arik, Garrett, Reese (oženil se s Kasey, dítě Mikey, dvojčata chlapci a další dvojčata na cestě), Darrin (oženil se s Marybeth, trojčata dívky) a Aidan.
4. Mark, oženil se s Jessie, mají syny Reeda a Matta.
5. Ryan, oženil se s Amandou, mají děti Erika a Thea.
6. Shane, oženil se s Caylee, mají syna Devina (otec Dustina a Abbi).
7. Thomas, oženil se s Heather, mají dceru Nikki.

Rodina Jamesových

(příbuzní Bradfordových)

Vychování Wesem a Beth Bradfordovými:

David James, rozvedený, děti vychoval sám, Rory (provádala se za Connora, dvě děti), Bryce, Johnny, Craig, Brian a Sean.

KAPITOLA 1

„Miluju svou ženu.“

„Jasně, ale –“ začala Jodi, jenomže než stačila vysvětlit, proč tak zoufale potřebuje, aby ji uvolnil z pronájmu, znovu jí skočil do řeči.

„Miluju svou ženu,“ zdůraznil Trevor Bradford, její domácí a muž, o kterém se domnívala, že má stejně blízko ke spáchání vraždy jako ona. Do jejího bytu vešel před pěti minutami a od té chvíle zopakoval svoje prohlášení snad stokrát.

Jodi otráveně vzdychla, posunula se v křesle a snažila se vymyslet další způsob, jak tomu obrovitému a v podstatě slušnému člověku vysvětlit, že jestli jí nedovolí rozvázat nájemní smlouvu o deset měsíců dříve, obává se, že jeho bratrance nakonec zabije holýma rukama. Byla si však zatraceně jistá, že její plné doznání by se jí později vymstilo, a tak se rozhodla, že zvolí důmyslnější způsob, jak se z pronájmu vyvázat.

„Potřebuju vypovědět nájem, protože tvůj bratranec je kretén a dělá mi ze života peklo,“ vysvětlila Jodi klidně a jasně, přičemž opomněla zmínit, že už vymyslela devětadvacet různých způsobů, jak toho obrovitého a extrémně otravného parchanta, který dělal všechno pro to, aby ji nakrknul, zabít.

Trevor chvíli mlčel a pátravě ji pozoroval přes stůl z osmnáctého století, který zdědila po prababičce Rose. Sledoval ji přimhouřenýma očima, hodnotil ji pohledem stejně jako ona jeho. Odmítala nechat se zastrašit. Když začalo být zřejmé, že zastrašování nezabere, zkusil jinou taktiku.

„Který bratranec?“ zeptal se s předstíranou nevědomostí a pohodlně se opřel do židle.

Jodi stěží potlačila úšklebek a vtom židle na protest proti takové váze zasténala. Kdyby musela hádat, řekla by, že Trevor váží hodně přes devadesát kilo a každý gram jeho váhy tvoří poctivé svaly.

Opravdu si nebyla jistá, kolik týrání její židle ještě snese, než s konečnou platností pod tím tlakem praskne.

Nejspíš by ji to pár dnů pěkně mrzelo, zvláště když si ze svého nynějšího platu nemohla dovolit ani nahradit ji levnou kopií z Walmar-tu. Na druhou stranu, kdyby to znamenalo, že dosáhne vypovězení nájemní smlouvy a dostane se pryč od toho otravného parchanta, pak by to zkrátka musela spolknout a se ztrátou židle se vyrovnat, usoudila.

„Ty víš který,“ odsekla. Samozřejmě, že moc dobře věděl, který z jeho příbuzných ji přivedl do bodu, odkud není návratu!

„Byty tady má v pronájmu pět z nich,“ podotkl Trevor. „Obávám se, že se budeš muset vyjádřit trochu přesněji.“

Byla pravda, že všichni jeho bratřenci, kteří měli v domě pronajaté byty, byli arogantní parchanti, ale jen jediný z nich byl naprostý kretén. Ostatní ji bavili a jasně, dokázali ji taky příšerně naštvat, ale ne tak, aby zvažovala vraždu. Tahle nenávist byla vyhrazena jen jedinému konkrétnímu muži.

Dannymu Bradfordovi.

Vlastně to bylo docela legrační, protože než se sem Jodi nastěhovala, považovala se za pacifistku. Pouhá myšlenka na kňučící štěně nebo něčí nechtěně zraněné city ji dokázala přimět k tomu, aby do sebe naládovala půl litru zmrzliny a hystericky vzlykala u usazeného dojíku. Dokud nepoznala Danného Bradforda, takhle naštvaná nikdy nebyla. Dokonce ani nechovala k nikomu zášť. Většinou rychle pouštěla věci z hlavy a nemarnila čas dumáním o záležitostech, které nemohla ovlivnit. Ale to všechno se změnilo v den, kdy se sem přistěhovala, a seznámila se s tím mizerou, který bydlel přes chodbu.

Na druhou stranu se v jejím životě během uplynulých několika měsíců změnila spousta věcí a musela uznat, že některé z nich možná její vztah k Dannymu Bradfordovi ovlivnily. Byla si však naprosto jistá, že i kdyby večer před svatbou nedostala kopačky, nepřišla o místo v muzeu, nebyla nucena přijmout práci městské knihovnice

a její bývalý ji neponížil víc, než je vůbec možné si představit, stejně by si k tomu muži, který bydlel naproti přes chodbu, vyvinula zcela pohlcující zášť.

Byl to arogantní, namyšlený blb, až příliš pohledný blb, kretén, příšerný otrava a – zmínila se už, že byl blb? Zdálo se, že žije jen proto, aby ji vytácel. Dost na tom, že se musela zabývat všemi těmi nesmysly, kterými jí znepříjemňoval život, ale on se přitom ještě usmíval a ten jeho zatracený namyšlený úsměv jí šel nevýslovně na nervy. Nedalo se říct, že ho nenáviděla stejně jako svého bývalého snoubence, ale téměř stejně, to ano.

„Danny,“ odsekla Jodi, zlostně na Trevora hleděla, jak si tam tak sedí a předstírá, že neví nic o tom, jak nesmírně jeho bratrance těší dělat jí ze života peklo. A to on věděl moc dobře. Neminul týden, aby mu nemusela volat a vysvětlovat tak klidně, jak bylo v jejích silách, že jestli jeho bratranec nepřestane prudit, nezbude jí než nakopat ho do koulí, aby mu ten jeho nadutý úsměv zmizel ze rtů.

Když byla za běžných okolností nucena vést tyhle telefonáty, Trevor poslouchal osm až deset vteřin, hlasitě vzdychal a pak předal telefon Zoe, svoji ženě a neoficiální správce všech pronajímaných nemovitostí, které vlastnili. Trevor sloužil pouze jako poslední instance. Jodi ve skutečnosti raději jednala se Zoe, protože ta ji vyslechla, souhlasně zamumlala, objala ji a řekla, ať chvíli počká, přešla přes chodbu a vrazila Dannymu facku.

Pak si spokojeně oddychla, otočila se a s úsměvem odkráčela. Ji tam zanechala, aby se nějak vypořádala s Dannym, s tím jeho zatraceným nadutým úšklebkem i s vědomím, že mu zkrátka bude muset nějak dát za vyučenou. Po každé Zoeině návštěvě ji přiváděl k šílenství ještě víc.

Jako třeba minulý týden, když si musela stěžovat, že ji Danny dostal na seznam zákazníků další restaurace, kterým je zakázáno doručovat jídlo. Zoe okamžitě přišla, ani se neobtěžovala, aby s ní nejdříve promluvila, a rovnou zaklepala na Dannyho dveře. Když otevřel, přičemž právě pojídal její křupavá smažená kuřecí křidélka

s pálivou omáčkou, což Jodi ráda zdůrazňovala, Zoe vzdychla, zvedla ruku a lískla mu pohlavek.

Místo toho, aby se Danny naštvál, jak by to zřejmě udělala ona, kdyby jí někdo jednu vrazil, jen pokrčil rameny a vzal do ruky další křídélko. V okamžiku, kdy se chtěl zakousnout, Jodi mu ho vyškubla i s krabičkou se zbývajícimi křídélky, dlouhých deset vteřin ho probodávala pohledem a pak se otočila a rázovala pryč i s jídlem.

Tehdy Danny konečně zareagoval.

A to byla také chvíle, kterou by si Jodi rozhodně nevybrala k tomu, aby šla zkontrolovat, jestli jí nepřišla nějaká pošta. Než stačila prchnout, Danny na ni vrhl vyčítavý pohled, jako kdyby to byla ona, kdo mu odcizil jeho – totiž, teoreticky její, vzhledem k tomu, že si je objednala – kořeněná křídélka.

Beze slova zabouchl dveře. Nemusel nic říkat, protože jeho pohled mluvil za vše. Tu noc sebou v posteli házela a převalovala se sužovaná rozporuplnými myšlenkami, jestli se má omluvit, aby předestla dalším jeho zlomyslnostem, pustit to z hlavy a namlouvat si, že o nic nejde a nemá se čeho bát, nebo si nadávat, že vůbec tropila povyk kvůli takové blbosti.

Když ráno zazvonil budík, vstala jen z posledních zbytků sil.

Půl hodiny, vlažná sprcha a později tři šálky přepražené kávy, a když odcházela z bytu, pořád si nadávala kvůli vlastní hlouposti a duševně se připravovala na následujících deset hodin, které stráví na poradách, jednáních komisí, předčítáním pro děti, chvilkou pro šikovné ruce a akcí spojenou se stánkovým prodejem knih. Všechny myšlenky na rušný den se jí ale vykourily z hlavy při pohledu na metr a půl vysokou stěnu z tvárnic, která obklopovala její auto tam, kde ho včera večer zaparkovala.

V tu chvíli si uvědomila, že se buď musí odstěhovat, nebo si najít schopného advokáta. Ten bohužel s ohledem na její současnou finanční situaci nepřicházel v úvahu, takže zbývalo stěhování. Vypovědět nájemní smlouvu dříve si nemohla dovolit a na složení kauce na pronájem v novém bytě neměla peníze.

V tu chvíli neměla příliš na vybranou, a tak se rozhodla, že se pokusí nějak vyvázat z nájmu domluvou. Po pravdě řečeno doufala, že tenhle rozhovor povede se Zoe, protože ta by jí zřejmě dovolila vypovědět smlouvu bez boje. Byla si jistá, že kdyby Trevor před hodinou a půl jejich telefonát náhodou nezaslechl, v tuhle chvíli už by se poohlížela po novém bydlení.

Trevor si unaveně přejel rukama po tvářích a zahuhlal: „Já toho mizernýho parchanta zabiju.“

„Jestli to uděláš, jsem ochotná zůstat,“ podotkla Jodi vstřícně.

Uchechtl se a opřel se, až židle znovu odmítavě zasténala. Jodi se musela ovládat, aby se neošívala. „Mám tě rád, Jodi. S nájmem ses nikdy neopozdila. V bytě máš čisto a neděláš žádné potíže, ale vypovědět smlouvu, to ti dovolit nemůžu.“

„A proč?“ zeptala se Jodi a kousala si spodní ret.

„Protože jestli odejdeš, moje žena sem nastěhuje dalšího z mých idiotských bratranců,“ odpověděl s hlasitým povzdechem a bezmocně pokrčil rameny.

„No, horší než Danny už být nemůžou. Takže –“

„Věř mi, že jo,“ přerušil ji Trevor a narovnal se. Židle zlověstně zavrzala. „Co kdybych ti snížil nájem o sto dolarů měsíčně?“

„Abych zůstala?“ Odolávala pokušení ustoupit a říct ano.

V bance žádné velké finance neměla, a třebaže teď pobírala slušný plat, když na konci měsíce zaplatila všechny účty, moc peněz jí nezbylo. Dluh ve výši patnácti tisíc dolarů byl dárek na rozloučenou od jejího bývalého snoubence, kterého už by zpátky nechtěla, zato jeho roztomilý dárek by vrátila moc ráda. Byla bláhová, když souhlasila, že pro něj na svoje jméno založí kreditní kartu, a ještě bláhovější, když mu umožnila přístup ke svému bankovnímu účtu, který vyčerpal, podle policie zcela legálně, a to pouhých několik hodin předtím, než jí veřejně oznámil, že si ji nevezme.

„Dvě stě?“ nabídl jí Trevor a jeho hlas zněl trochu zoufale.

„A nevyšlo by tě levněji, kdybys mě jednoduše nechal vypovědět nájemní smlouvu?“ zeptala se a přemáhala nutkání kývnout, třebaže

by to znamenalo potýkat se s Dannym Bradfordem dalších deset měsíců.

„Tři sta babek,“ řekl Trevor, aniž se ho prosila, což ji zaujalo.

„Tři sta babek?“ opakovala, přesvědčená, že se přeslechla.

„Dohodnuto,“ prohlásil, rázně kývl hlavou, vstal a zamířil ke dveřím. Jodi nechal sedět a hledat nějaké vysvětlení pro to, co se právě přihodilo.

„Počkej, jak to myslíš, dohodnuto?“ zavolala za ním, vystrachala se ze židle a vrhla se ke dveřím, aby mu zastoupila cestu dřív, než se mu podaří uprchnout, ale její krátké nohy bohužel nebyly dostatečně rychlé.

Když ho dohonila, nebo spíš doběhla tak, že stejně poskakovala deset kroků za ním, byl už v polovině chodby. „Počkej!“ křikla v naději, že se zastaví na dostatečně dlouhou dobu, aby tohle téma mohli prodebatovat.

Přesně to Trevor s rozpačitým úsměvem provedl, ale její úleva neměla dlouhého trvání, protože se obrátil a prošel kolem ní. Než se ho stačila zeptat, co dělá, zabouchal na Dannyho dveře. O pár vteřin později a bohužel dřív, než se mohla vrátit do bezpečí svého bytu, Danny otevřel. Byl oblečený jenom v džínách a zdálo se, že právě vyšel ze sprchy. Měl vlhké vlasy, ručník kolem ramen a jeho svaly se ve světle z chodby leskly.

Jodi měla velmi nepříjemný dojem, že situace se nevyvíjí dobrým směrem, a tak ustoupila o krok zpátky v naději, že se jí podaří dostat se do bytu dřív než –

„Au!“ vyjekl Danny a třel si temeno. „Za co, kruci?“ dožadoval se vysvětlení a vzápětí sklouzl pohledem z Trevora na Jodi, která se právě snažila vrátit do svého bytu, kde se chtěla skrývat následujících šestnáct hodin, dokud nebude muset jít do práce.

„Přestaň se chovat jako kretén,“ požádal ho Trevor, rázně kývl hlavou a pak se obrátil a zamířil k východu. Zastavil se jen na okamžik, aby prohodil přes rameno: „Večeře pořád platí?“

„V kolik?“ zeptal se Danny, aniž spustil z Jodi oči.

„V šest,“ oznámil Trevor a pokračoval ke dveřím. Jodi nechal, ať si s jeho bratrancem poradí sama. „Přines moučník!“

Danny mlčel a Trevor nečekal na odpověď, otevřel dveře a vyšel ven. Jodi se ocitla v poněkud ošemetné situaci.

„Zase jsi mě pomlouvala?“ zeptal se Danny hlubokým hlasem, který ji zneklidňoval.

A také jí připomínal, jak moc ho nenávidí.

Celou noc kvůli němu nespala. A teď byla unavená, podrážděná, nepochybně jízlivá a během čtrnácti dnů a bez nároku na odměnu musela přepsat návrh na modernizaci knihovny, který dávala dohromady měsíc. A to všechno jenom proto, že městská rada měla dojem, že původní návrh dostatečně nepodtrhuje důležitost knihovny a jejích zaměstnankyň, a tudíž musela najít způsob, jak snížit rozpočet na renovaci knihovny o deset tisíc dolarů, nebo se poohlédnout po nové práci, protože když se jí to nepodaří, knihovnu budou muset zavřít.

„Jen pro tvoji informaci,“ řekla jedovatě, přistoupila k němu o krok blíž a tvářila se, jako by mezi nimi nebyl výškový rozdíl víc než třicet centimetrů a ten váhový bezmála padesát kilo svalové hmoty. „Požádala jsem o ukončení nájemní smlouvy. Ale do toho ti nic není.“ Vrhla na něj zlostný pohled.

Zdálo se, že ho to kdoví proč pobavilo, protože se okamžitě přestal mračit a nasadil ten svůj samolibý úsměv, při kterém ji začala svrbět dlaň, jak by mu nejraději jednu pleskla. „Ty se snažíš utéct před city, který ke mně chováš, Zvonilko?“ zeptal se a její vztek vystoupal na zcela novou úroveň.

„Ty...“ začala Jodi, ale okamžitě se musela zhluboka nadechnout, než provede čin vyžadující, aby si na svou obhajobu najala advokáta, jenomže toho si nemohla dovolit, jak dobře věděla. „Tys mi právě řekl Zvonilko?“ zeptala se a jen stěží se ovládala.

Danny si neuvědomoval, jak blízko jisté smrti se ocitl, a tak jen pokrčil rameny, stáhl si z ramenou ručník a osušil si obličej a vlasy. „Hmm.“

„Tak se nejmenuju,“ vybafla Jodi a přimhouřenýma očima pohlédla na ručník. Právě ji napadl úplně nový způsob, jak se toho parchanta zbavit.

„No,“ na okamžik se odmlčel a otřel si zátylek, „ale měla bys.“

„Jmenuju se jinak,“ zasyčela. Bylo jí jasné, že jestli ji ještě jednou osloví Zvonilko, tak ho –

„Moc rád bych tady s tebou ještě chvíli klábosil, Zvonilko, ale musím někde být.“ Mrkl na ni, zavřel dveře a nechal ji tam stát napěněnou, v úvahách, jak přežije následujících deset měsíců, aniž by ho zabila.

KAPITOLA 2

„Zvyšuju ti nájem,“ oznámil Trevor a podal mu velkou mísu bramborové kaše.

„A proč?“ zeptal se Danny, vzal dřevěnou lžící, zarazil ji doprostřed husté bílé hmoty a nabral si na talíř pořádnou hromadu.

„Buď ti zvednu nájem, nebo se tvoje budoucí žena odstěhuje,“ vysvětlil Trevor a nastříkal si na sekanou kečup. Danny aspoň měl dojem, že je to sekaná, ale vzhledem k tomu, že jídlo ukuchtila Zoe, nemohl si být jistý ničím.

„Ona není moje budoucí žena,“ podotkl, hlasitě vzdychl a odložil mísu s kaší. „Tyhle kecý si vážně odpusť.“

„A co teda je?“ zeptal se Jason, další z bratranců a ukázal na mísu s kaší. „Podej mi ty vroubkovaný brambory.“

Danny se zamračeně rozhlédl po stole, ale nic, co by se aspoň vzdáleně podobalo vroubkovaným bramborům, neviděl.

„To je rýže,“ řekl Trevor upjatě a střelil po nich zlostným pohledem, aby sklapli a nekomentovali jídlo, i když by za to jinak byl rád. Vyptávání by nevyhnutelně skončilo odpověďmi, které by nejspíš vážně nechtěl slyšet, a tak to nechal být.

„To je ta holka, která má pronajatý byt naproti mně přes chodbu. Občas, když se nudím, nebo zkrátka mám chuť ji vytočit, ji jen tak pro zábavu škádlím.“ Tuhle zábavu provozoval každý den, ale o tom pomlčel, protože by tím bratrance jen ponoukal k dalším hloupým řečem.

„Chápu,“ prohodil Jason pobaveně.

„To jsem rád,“ dodal Danny, vděčný, že to hloupé téma je pryč a –

„Rozhodně to je tvoje budoucí žena,“ pokračoval Jason a pochechtával se, čímž Dannyho nakrknul ještě víc.

„Svatbu bychom mohli uspořádat na zahradě za domem,“ navrhl Haley, Jasonova manželka, a s nadějí si posunula brýle na nose.

Zoe vzdychla, zakroutila hlavou a zvedla mísu s čímsi, co vypadalo jako výpek z masa. „Bradfordovi svatby nemají. Svatba zahrnuje určité plánování a nevěsta musí být požádána o ruku, ale tady obnáší únos, vyděšeného smírčího soudce, rychlý obřad a pak úprk přes město, aby bylo manželství dovršeno dřív, než se nevěsta vzpomene a prohlásí sňatek za neplatný.“

„Vždyť jsi vykládala, že to byla nejromantičtější noc tvého života!“ vyjekl rozhořčeně Trevor.

„Ale jo, byla,“ dodala Zoe na usmířenou, zamrkala a chlácholivě stiskla manželovi ruku.

„Nech si svoje lži pro sebe, ženská!“ okřikl ji Trevor našťavaně, ale když Zoe vzdychla a chtěla odtáhnout ruku, rychle ji přitáhl zpátky a propletl prsty s jejími, třebaže ji dál probodával vyčítavým pohledem.

„My jsme sice svatbu neměli, ale to neznamená, že ji neměl žádný Bradford,“ podotkla Haley a uchopila mísu s... Danny tak nějak nevěděl, jak ten hrudkovitý, sytě růžový sajrajt nazvat.

„Máš naprostou pravdu, beruško,“ prohlásil Jason, převzal od Haley mísu a nenápadně zavrtěl hlavou, aby ji varoval před hmotou, jejíž pozření neriskoval dokonce ani Bradford.

„Za posledních dvě stě let byly v rodině Bradfordových pouhé tři svatby,“ konstatoval Trevor, vzal mísu s růžovým maglajzem a naložil si trochu na talíř.

„Vida!“ řekla Haley triumfálně a chtěla si nabrat cosi, o čem se Danny domníval, že je výpek, ale Jason znovu nenápadně zavrtěl hlavou a Haley rychle nechala mísu být a napila se vody.

„A všechna tři manželství skončila sotva do měsíce rozvodem,“ dodal Jason a Trevor s Dannym souhlasně přikýkli, protože rodinnou minulost, tradice a okresy, kam měli dosud zakázaný přístup, znal každý Bradford z paměti.

Muži v rodině Bradfordových nežádali ženy o ruku, protože nabídka k sňatku znamenala, že dotyčný není bezhlavě zamilovaný. Ze stejného důvodu nekupovali prsteny ani se nezabývali plánováním svatby, protože pokud by některý Bradford uvažoval natolik rozumně,

aby kterýkoli z těch nesmyslů učinil, znamenalo to, že není doopravdy zamilovaný. Bradford si mohl hned na začátku uvědomit, že našel ženu svých snů, ale dokud nedospěl do stavu, kdy byl ochoten riskovat obvinění z únosu, nebyl připravený na manželství.

„Jen žádné obavy,“ prohodil Trevor a nabral si na talíř trochu „rýže“. „Teta Mary uspořádá po svatbě velkolepou oslavu.“

„Moje matka žádnou oslavu pořádat nebude, protože nebude ani svatba,“ poznamenal Danny a snažil se nedávat před bratranci najevo, jak moc mu lezou na nervy, protože by je tím jen povzbudil k dalším hloupým řečem.

„No, jestli ji odveče do Vegas a my se to dozvíme včas, můžeme...“ nadhodila Zoe s nadějí v hlase, zatímco ostatní se snažili příliš neosívat.

„Do Vegas pořád nesmíme, zlato,“ přerušil manželku Trevor a Zoe se zatvářila ještě zmateněji než obvykle.

„Počkat,“ zamračila se, „já myslela, že zákaz už zrušili.“ Rozhlédla se po ostatních a nepochybně si všimla, že se přítomní muži vyhýbají jejímu pohledu.

„Totiž, ehm,“ začal Danny a odkašlal si, „před rokem nebo před dvěma došlo k jistému drobnému incidentu, který měl zřejmě za následek, že zákaz byl na dalších deset nebo padesát let obnoven.“

„Tak moment,“ prohlásila Haley a přimhouřenýma očima vyčítavě pohlédla na manžela. „Neměl jsi náhodou loni v Nevadě cestou do Texasu na to jednání kvůli otcově stavební společnosti nějakou zastávku?“

„J-jo, měl,“ vykoktal Jason, nervózně polkl a vrhl zděšený pohled na Dannyho, ale Danny byl Bradford a věděl, že je dobré zachránit si kůži, i kdyby to znamenalo, že si musí nacpat do pusy podezřelé jídlo, aby mu poskytlo záminku, proč nemůže mluvit. Trevor očividně dostal stejný nápad, protože se najednou zdálo, že už nemá k manželčiným kuchařským výtvorům žádné výhrady.

„A když jsem se tě ptala na varovné zprávy, které běžely v televizi dole na obrazovce a upozorňovaly na mimořádnou událost

a zastavení provozu ve Vegas, přísahal jsi, že s tím nemáš nic společného," pokračovala Haley a zpražila ho naoko vražedným pohledem, který ale jasně naznačoval, že pokud bude Jason nebo kdokoli jiný takový hlupák, že otevře pusku, má zaděláno na vážné potíže.

„Počkat," řekla Zoe a Dannymu bylo okamžitě jasné, že Trevor je pěkně nahraný, „tys na ten výlet jel taky!"

Jeli tam všichni Bradfordové, kteří pracovali pro strýce Jareda, ale Danny neměl potřebu tuhle skutečnost zdůrazňovat, protože měl svobodu. Ve chvílích, jako byla tahle, byl rád, že není ženatý. Takové situace ale nenastávaly často, to musel uznat. Na rozdíl od bratřanců, kteří odmítali vyrazit k oltáři, on byl připravený se usadit a založit rodinu.

Za pár měsíců mu bude dvaatřicet a pořád je sám. Vždycky si myslěl, že v tomhle věku už bude mít ženu a aspoň jedno dítě na cestě, ale život se očividně často odvíjí jinak, než čekáme. Danny rozhodně nepředpokládal, že vyvede třeba jen z poloviny tolik hloupostí, kterých se dosud v životě dopustil.

Když byl malý kluk, vždycky si myslel, že půjde v otcových šlépějích a vystuduje medicínu, nastoupí k němu do lékařské praxe a ožení se, ale v sedmnácti všechno podělal a jeho plány se změnily. Byl nadutý spratek, až příliš sebevědomý. Nejenže se rozhodl, že se nepotřebuje učit na závěrečnou maturitní zkoušku, ale také usoudil, že oslava už předem, a to večer před maturitním testem, je dobrý nápad, a tak odcizil otcí z lednice v garáži všechno pivo a následně se opil.

Kdyby ho táta nenašel, jak leží na podlaze v koupelně v bezvědomí, nejspíš by zemřel na otravu alkoholem. Poté co ho odvezli do nemocnice a vypumpovali mu žaludek, jeho otec, vzteklý tak, jak ho ještě nikdy neviděl, ho dovedl do školy a přiměl ho, aby test napsal, třebaže on by se nejraději schoulil vedle záchodu a umřel.

O měsíc později obdržel výsledky testu a zjistil, že jsou katastrofální. Měl možnost napsat test znovu, ale to by znamenalo, že na vysokou nenastoupí na podzim jako všichni kámoši, ale až na jaře.

Jeho pýcha mizernými výsledky silně utrpěla. Nebyl schopen unést ostudu spojenou s takovým selháním a naléhal na otce, aby mu podepsal, že odchází ze školy, a on tak mohl nastoupit k mariňákům, ale otec odmítl. Nevěřil, že je možné napravit jednu chybu tím, že člověk udělá druhou.

Danny byl našťvaný, že věci nejdou tak, jak si představoval, a přestal se ve škole snažit. Nezajímaly ho už výsledky, rodina, přátelé a podobné nesmysly a zaměřil pozornost na to, aby se dostal od otce co nejdál. To ráno, kdy měl maturovat, popadl sportovní tašku, nacpal ji oblečením, vybral z účtu všechny svoje úspory a stopem odjel z města.

O týden později vešel s falešnými doklady do náborového centra námořní pěchoty a nechal se zapsat. Sotva po měsíci u vojáků dostal pěkně nakopáno do toho svého arogantního zadku a přišel o všechny naduté domněnky, které o sobě měl. Dostával zabrat tak dlouho, dokud nebyl připravený dospět a stát se mužem.

Nástup k námořní pěchotě bylo nejpošetilejší rozhodnutí v jeho životě, ale ukázalo se, že to byla taky ta nejlepší věc, kterou pro sebe mohl udělat. Jakmile se vrátil nohama na zem, začal tvrdě dřít, aby se z něj stal voják, jak má být. Postupoval od hodnosti k hodnosti, a nakonec vedl tým příslušníků speciálních jednotek. U armády by zůstal, kdyby ho nezasáhla kulka těsně u páteře. Další mu proletěla pravou dlaní a pak už nebyl schopen dost rychle mačkat spoušť a pro vojáky by byl jen přítěží.

A tak se po deseti letech služby vlasti a po dvanácti operacích, které mu zachránily život a zajistily, že neskončil na vozíku, vrátil domů k otci, který s ním nechtěl mít nic společného. Nebýt ostatních členů rodiny, byl by nahraný.

Jeho matka, bratři, strýcové, tety a bratřanci se společnými silami postarali, aby měl všechno, co potřeboval, a zdárně absolvoval poslední chirurgický zákrok. Vozili ho na fyzioterapii, starali se, aby nikdy nevymechal návštěvu lékaře, krmili ho, starali se o něj a drželi ho za ruku, když byla bolest příliš silná. Byli tu pro něj na každém kroku,

usnadnili mu přechod od zničeného vojáka k civilistovi a už jen za to jim byl nekonečně vděčný.

Vždycky ho někdo pozval na večeri, někdo byl ochotný všeho nechat, aby mu pomohl a připomněl, že není sám. Život se tak pro něj stal snesitelnější, ale někdy...

Někdy to nestačilo.

Občas zatoužil po vlastním domově, nechtěl mít jen byt, který mu bratranec pronajímal téměř zadarmo. Chtěl manželku, která by se na něj dívala tak, jako se Haley a Zoe dívají na jeho bratrance. Toužil po dětech, které mu budou vyjít z lednice a nutit ho k úsměvu a zároveň ho pěkně vytáčet.

Měl by být rád, že je naživu a má dobrou práci, a on byl. Jen si přál trochu bohatší život než jen práci, knihy, obden večer u některého ze strýců nebo bratranců a každý den se těšit, jak vytočí svoji roztomilou malou sousedku. Potřeboval zvednout zadek a začít znovu randit, jen se nějak nedokázal přimět, aby se o nějakou ženu zajímal natolik, aby ji pozval na schůzku.

Stejně jako většina Bradfordsů ani on neměl problém najít si ženu, která by mu zahřála postel. Sex byl snadný, nekomplikovaný a mohl sloužit jen k uspokojení potřeby. Ale najít si ženu, kterou by měl opravdu rád a chtěl s ní trávit čas i jinde než v ložnici pro něj bylo složité. On si zkrátka přál –

„Já si myslím, že bychom se měli znovu zaměřit na Dannyho a jeho manželku,“ prohlásil Trevor a pěkně ho podrazil.

Parchant!

„Není žádná moje manželka,“ řekl vyrovnaně Danny a přiměl se sníst další sousto rozbředlé rýže.

„Zatím ne,“ poznamenal Jason.

„Prokristapána, vždyť ani není můj typ!“ vybafl Danny a ani se neobtěžoval zdůraznit, že se mu líbí vyšší ženy s oblejšími křivkami, než jaké má Zvonilka.

Zvonilka je hezká, to se musí nechat, ale je moc malá, může měřit možná nějakých sto padesát tři centimetrů, jestli vůbec. Je drobná,

dokonce menší než Haley. A taky je blondýna, zatímco on dává přednost tmavovláskám. Navíc má malá prsa a jemu se líbí plnější dekolty, aby jim mohl věnovat pozornost celou věčnost. Upřímně řečeno, působí dojmem dítěte a tím ho zkrátka provokuje.

„Jestli je tvůj typ nebo není, na tom nesejde. Víš, jak to bývá,“ řekl Trevor, nabral si sousto sekané a zjevně se snažil nedat najevo, že k pokrmu nemá příliš důvěry.

„Protože je moje sousedka?“ zeptal se Danny a znechuceně odfrkl, aby ho všichni slyšeli. Když k němu bratřenci vysílali pohledy, kterými říkali „blbost“, vysvětlil jim svůj postoj: „Měl jsem spousty sousedek, které mě bavilo prudit, a se žádnou z nich jsem se neoženil, takže pradědova teorie o Bradfordech je hovadina.“

„Sousedky jsi předtím měl, to je pravda,“ přitakal Jason, „ale žádné ses tak usilovně nesnažil znepříjemňovat život.“

„A to znamená, že tahle je výjimečná,“ dodal Trevor a zamrkal na něj, načež mu Zoe cosi řekla a bratranec se příšerně vyděsil.

„To není rýže,“ prohodila Zoe a kousala si spodní ret. „Byly to zapéčené makarony se sýrem.“

KAPITOLA 3

„Tohle nemůžeš myslet vážně,“ řekl Greg, muž, se kterým šla Jodi celkem třikrát na rande, než jí s konečnou platností oznámil, že s ní nemůže chodit, protože mu připomíná jeho malou sestru, načež opatrně odložil šálek zpátky na talířek. Dobře věděl, že kdyby potřísnil její stůl po prababičce, nakopala by mu zadek.

„Ale jo, myslím to naprosto vážně,“ ujistila ho Jodi. Přelétla pohledem poznámky, které jí poskytl pan Tate, aby mohla přepracovat návrh, a zavrtěla hlavou. Odmítala porovnávat jejich malou, zchátralou knihovnu s Louvrem.

„Uvědomuješ si, že mluvíš s policajtem, navíc ve službě,“ zdůraznil Greg, „o svých plánech na vraždu souseda, je to tak?“

Zamrkala na něj a zeptala se: „A co jim říkáš?“

Otráveně zabručel a vzal si z malého podnosu další obložený chléb. Připravila je poté, co jí zavolal, že se o polední pauze staví. Oba věděli, že se chtěl ujistit, jestli nevypěnila a konečně toho parchanta odnaproti nezabila.

Jodi se dávno naučila, že nejlepší je mít pořád v ledničce maso a pivo, pro případ, že by se zastavil na návštěvu někdo známý. Buď tak, nebo bude poslouchat jejich remcání, že mají příšerný hlad, dokud nepodlehne nátlaku a neupeče jim sušenky. Vzhledem k tomu, že pečení obnášelo sušenky, brownies a koláčky, což byla její slabá stránka, raději se postarala, aby byla vždycky dobře zásobená pro případ, že bude mít *mužskou* společnost. Pokud ale nebyla vystresovaná, pak pekla jako o závod.

„Takový mizera to být nemůže,“ řekl Greg, ztěžka vzdychl a přidal si cukr do kávy.

„Vymyslela jsem třicet způsobů, jak ho zabít,“ vysvětlila klidně Jodi a dolila mu kávu.

„Potřebuješ se odtud dostat, než vyvedeš nějakou hloupost,“ konstatoval Greg, jako by to sama dobře nevěděla.

„Stěhování si nemůžu dovolit,“ namítla Jodi a znovu se soustředila na poznámky, a sotva si přečetla další odstavec, znechuceně zakoulela očima.

„Máš dobrou práci, Jodi. Plat dokonce lepší než v muzeu. Mohla by sis dovolit vlastní bydlení,“ poznamenal Greg a rozhlížel se po kuchyni, až si všiml pytlíku chipsů, který Jodi vytáhla a zapomněla je dát na stůl. Jodi se ovládala, aby se neušklíbla.

Greg netušil, že když ji Jerry opustil, podrazil ji. Pravděpodobně by o tom Gregovi pověděla, ale bylo jí jasné, že by vzal ostatní chlapy a dali by Jerrymu pořádnou nakládačku. Nechtěla, aby za její hloupost platil kdokoli jiný, i kdyby to znamenalo, že Greg nechá toho idiota výskat radostí, že má víc, než si zasloužil.

„Proč nepožádáš o pomoc tátu?“ nadhodil Greg.

„Nemůžu,“ zahuhňala Jodi, i když teoreticky vzato by to šlo.

Jenomže teorie a skutečnost jsou dvě věci. Pokud by potřebovala peníze nebo místo k bydlení, otec by jí je rád poskytl. Kdyby ještě žila matka, už by ji odvěkla zpátky domů a pečovala o ni jako o malé dítě, dokud by se znovu nepostavila na vlastní nohy. Jodi občas odolávala mocnému pokušení ustoupit a přiznat porážku, ale pak se ozvala její hrdost a přiměla ji snažit se dál.

„No jo,“ řekl Greg a vstal, aby dosáhl na brambůrky na lince, „ale něco dělat musíš. Možná by ses měla vrátit do školy.“

Pohrdavě zafuněla. „Abych byla ještě víc překvalifikovaná? Děkuju, nechci,“ řekla a vzápětí přidala žádost o stěnu s pamětními deskami, které by prohlašovaly členy městské rady za hrdiny, a nenáviděla se za to.

„Možná bys mohla –“ začal Greg, ale přerušil ho hlas z vysílačky.

„Devadesát čtyřko, ozvěte se prosím pětadvacítko na Harrison Road číslo 178.“

Jodi tázavě zvedla obočí a pak vstala a rychle mu s sebou zabalila zbývajících sendviče.

„Zloděj v obchodě,“ oznámil Greg s hlasitým povzdechem, vzal si od ní velký hnědý papírový sáček a strčil do něj i chipsy.

„No, tak příjemnou zábavu,“ prohodila Jodi úsečně a zasedla zpátky k notebooku, i když by nejraději vytáhla pultitrový kyblík čokoládové zmrzliny, který měla ukrytý za pytlíkem s brokolicí, a zabila pár hodin a několik stovek mozkových buněk u televizní reality show. Cokoli bylo lepší než psát tenhle blábol.

„A snaž se nezabít souseda,“ poznamenal Greg, a než vyrazil, ze zvyku ji pohladil po hlavě.

„Nic neslibuju!“ zavolala za ním a doufala, že jeho přítomnost u soudu by později byla nepřipustná.

~ ~ ~

„Blahopřeju! Dostaneš přidáno.“

„No ne.“ Danny si otřel pot z obličeje tričkem a čekal, až strýc přestane s těmi žvásty a přejde k důvodu, proč s ním chce vydrbat.

„A čeká tě povýšení,“ dodal strýc s nuceným úsměvem, který Danny tak dobře znal. Stejný úsměv strýc Jared nasadil, když mu oznamoval, že pódium ve výhradně pánském striptýzovém klubu *Hunterovo doupě* v sousedním městě se zřítilo a on potřebuje, aby tam Danny jel a znovu ho postavil. Jenomže strýc jaksi opomněl zmínit, že během jeho přítomnosti bude v klubu probíhat konkurz. Kdyby to Danny věděl, nejspíš by odmítl lístky na baseballový zápas, které strýc použil jako návnadu. A rozhodně by ten džob nevzal, kdyby věděl, že polovina uchazečů se ve snaze překonat soupeře bude pokoušet použít jeho a jeho nářadí jako rekvizity. Ta práce ho stála spoustu nervů, nic horšího snad nezažil. Tehdy si přísahal, že už nikdy nedovolí, aby ho strýc zase do něčeho podobného uvrtil.

„Nezájem,“ prohlásil. Neměl chuť poslouchat, jak ho chlapík zvaný „Ostrej“ zve dnes nebo kterýkoli jiný večer k sobě domů na soukromé vystoupení.

„Vždyť jsi mě ani nenechal říct –“

„Protože nemám zájem,“ přerušil ho Danny, vstal a zamířil ke dveřím kanceláře.